

ter til syge- og ulykkesforsikringer, der ofte er kombinerede, foreslået henført under bestemmelsen om begrænset fradrag, idet de udbetalte ydelser her ikke altid, således som tilfældet er med ydelserne til de arbejdsløse og med invaliderenterne, er indkomstskattepligtige. I betragtning af, at man i forslaget bevarer den overgrænse på 600 kr. årlig, som nu gælder for alle udgifter til forsikringer m. v., men som efter forslaget ikke længere skal omfatte udgifter til arbejdsløshedsforsikring og renteforsikringer m. v., synes der også i ønskeligt omfang at være adgang til fradrag for de nævnte udgifter. Under det begrænsede fradrag falder også udgifter til forsikringer, der måtte være betegnet som invaliditetsforsikringer, for så vidt de ikke har karakter af en renteforsikring (invaliderente).

Med hensyn til spørgsmålet om beskatningen af bonus henvises til § 2, nr. 7, og til bemærkningerne til denne bestemmelse.

Nr. 5. Skattelovskommissionen har (udkastets § 11, nr. 4) foreslået fuldt fradrag for *kontingenter til faglige sammenslutninger* under henvisning til, at medlemskabet af den faglige sammenslutning praktisk talt altid må anses for en nødvendighed for udøvelsen af den pågældendes erhverv. Kommissionens forslag — som var optaget i martsforslaget — blev ved § 20 i ligningsloven (lovbekendtgørelse af 22. december 1953) gennemført med virkning fra og med skatteåret 1954—55, og er foreslået opretholdt.

Nr. 6. Bestemmelsen er med visse udvidelser overført fra de årlige ligningslove, jfr. senest lovbekendtgørelse af 22. december 1953 § 15, og den er — med en enkelt afvigelse, som vil blive omtalt straks nedenfor — i overensstemmelse med kommissionsudkastets § 11, nr. 5.

Ligningslovens regler om fradragsret for underholdsbidrag gælder kun for tilfælde af skilsmisse og separation. Efter forslaget skal samme regler gælde i tilfælde af faktisk adskillelse, der har medført selvstændig skatteansættelse for hver ægtefælle i medfør af § 24, stk. 2, men dog kun, hvor underholdsbidraget er fastsat ved en resolution af det offentlige, idet man ikke har anset det for tilstrækkelig begrundet, at aftaler mellem ægtefællerne om underholdsbidrag i disse tilfælde skulle influere på indkomstfordelingen imellem dem med skattemæssig virkning.

Reglerne i ligningsloven om underholdsbidrag i tilfælde af skilsmisse og separation er begrænset til bidragsordninger, der er fastsat eller ændret efter tidspunktet for disse lovreglers ikrafttræden. Denne begrænsning foreslås nu ophævet, således at reglerne udvides til at gælde for samtlige bidragsord-

ninger. En meget stor del af de ældre bidragsordninger vides at være blevet ændret netop med henblik på opnåelse af retten til anvendelse af de nye skattemæssige regler, og det må antages, at de resterende ældre ordninger vil følge efter, når de nye skatteregler indføres som ubetinget gyldige. Der findes nogle ældre ordninger, hvor aftalerne om underholdsbidraget er endelige og ikke kan ændres mod bidragsyderens protest. I disse tilfælde må bidragsmodtageren være henvist til under en eventuel retssag at søge bidraget sat i vejret, og skulle domstolene ikke følge en sådan påstand, finder man det rimeligere, at lovgivningsmagten drager omsorg for, at der kan ske fornøden tilpasning, end at man i skattemæssig henseende skal operere med højst besværlige og irrationelle beskatningsregler.

Forsåvidt angår bidrag til børns underhold er den hidtil gældende regel foreslået udvidet til også at gælde bidrag til børn født udenfor ægteskab. Disse bidrag er skattepligtig indkomst for barnemoderen og synes derfor ikke tillige at burde beskattes hos bidragsyderen.

Nr. 7. Bestemmelsen betegner en indskrænkning i den nugældende regel, hvorefter den, der er retligt forpligtet til udredelsen af en løbende årlig ydelse, såsom en underholds- eller aftægtsydelse, altid anses for berettiget til at fradrage ydelsen i sin skattepligtige indkomst. Dette anses at gælde, selv om forpligtelsen er ganske ensidigt påtaget uden nogen form for modydelse, og altså i sit ud-spring betegner en ren gave. Fradragsretten indrømmes således bl. a. for rene ensidige understøttelser til nærpårørende, når blot tilsagnet herom er givet i retlig forbindende form, og ydelsen er tilsagt modtageren for dennes livstid eller dog på ubestemt tid; det bemærkes i denne forbindelse, at landskatteretten har nægtet fradrag, hvor der var tale om bidrag, som yderen ved kontrakt havde tilsagt børn i deres studietid.

Et ensidigt tilsagn om en løbende årlig ydelse vil i forholdet mellem nærbeslægtede personer ofte være en formsag og er måske netop blevet afgivet for at opnå fradraget i indkomsten, der i reglen vil være af større økonomisk betydning for giveren med den større indkomst end for modtageren med den normalt mindre indkomst. Hertil kommer, at frigørelse for forpligtelsen i reglen vil være let at opnå, når enten giverens eller modtagerens økonomiske forhold ændrer sig. Reglen har i sin nuværende omfattende form utvivlsomt givet anledning til misbrug, og selv om man må fastholde det synspunkt, at en sådan een gang for alle tilsagt løbende ydelse er skattepligtig indkomst for modtageren,